

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1600/2025
04.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова - Дирекција Полиције - Координациона управа за Аутономну покрајину Косово и Метохија - Полицијска управа Приштина, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1915/24 од 07.11.2024. године, у седници одржаној дана 04.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1915/24 од 07.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ДЕЛИМИЧНО СЕ усваја ревизија, **ПРЕИНАЧУЈУ СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1915/24 од 07.11.2024. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 2392/23 од 07.02.2024. године у делу става другог изреке, тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да за њега уплати доприносе на рачун Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Београд, по основу пензијског и инвалидског осигурања на износе зарада и бонуса досуђених пресудом Првог основног суда у Београду П1 939/22 од 27.05.2022. године и то: на износ основица – зарада од по 32.107,71 динар за сваки месец посебно за период од јуна 2013. године закључно са јуном 2020. године и на износе основица - бонуса од по 10.000,00 динара за сваки месец посебно за период од јуна 2013. године закључно са септембром 2014. године и ОДБИЈА захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

У преосталом делу **ОДБИЈА СЕ**, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1915/24 од 07.11.2024. године у односу на обавезу тужене да за тужиоца уплати доприносе на рачун Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Београд по основу пензијског и

инвалидског осигурања за јул и август 2020. године на износе зарада од по 32.107,71 динар за оба месеца.

Свака странка сноси своје трошкове целог поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2392/23 од 07.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужене за прекид поступка. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да на име тужиоца уплати доприносе на рачун Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Београд по основу пензијског и инвалидског осигурања на износе зарада и бонуса досуђених пресудом Првог основног суда у Београду П1 939/22 од 27.05.2022. године и то за период од јуна 2013. године закључно са августом 2020. године на појединачне новчане износе зарада и за период од јуна 2013. године закључно са септембром 2014. године на појединачне новчане износе бонуса, како је то ближе одређено у овом ставу изреке, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 81.000,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршност до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1915/24 од 07.11.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију тужене са захтевом за накнаду трошкова поводом његовог састава.

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужене у овом спору потребно је одлучивати ради новог тумачења права по питању застарелости доприноса за обавезно социјално осигурање и начина рачунања рока застарелости и уједначавања судске праксе, због чега је Врховни суд на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23) одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужене делимично основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Првог основног суда у Београду П1 939/22 од 27.05.2022. године, која је постала правноснажна 28.12.2022. године и извршна 25.03.2023. године, обавезана је тужена да тужиоцу исплати неисплаћене

зараде и бонусе у периоду од јуна 2013. године закључно са августом 2020. године и то месечне зараде од по 32.107,71 динара и месечне бонусе од по 10.000,00 динара. Тужилац је покренуо извршни поступак ради наплате новчаног потраживања из наведене пресуде као извршне исправе. Извршни поступак је закључком јавног извршитеља ИИ 132/2023 од 03.08.2023. године закључен, јер је потраживање тужиоца намирено дана 02.08.2023. године. Тужена није у корист тужиоца уплатила доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање на уплаћене износе зараде и бонуса по правноснажној пресуди. Тужба за уплату неуплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање у овој парници поднета је 26.07.2023. године, а тужена је истакла приговор застарелости тужиоцевог потраживања.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев применом чланова 2, 3. и 51. став 1. и 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, чланова 105. став 1. и 2. и 164. Закона о раду у вези са чланом 2. став 2. Закона о платама државних службеника и намештеника и чланова 154. став 1. и 172. став 1. Закона о облигационим односима, сматрајући да је тужена била дужна да истовремено са уплатом зарада и доприноса по правноснажној и извршној пресуди обрачуна и уплати за тужиоца доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду за ПИО. По становишту судова, тужиоцево потраживање није застарело јер је обавеза тужене на уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање настала са наплатом досуђених зарада и бонуса у извршном поступку (02.08.2023. године), тако да од тог дана до дана подношења тужбе није протекао рок од три године прописан чланом 196. Закона о раду.

По налажењу Врховног суда, основани су наводи ревидента да је истакнути приговор застарелости погрешно цењен због погрешне примене материјалног права.

Доприноси који се плаћају из зараде у смислу члана 105. став 2. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 ... 95/2018), које је послодавац дужан да обрачуна и уплати у своје име, а у корист запосленог, саставни су део зараде и представљају потраживање запосленог из радног односа који је по својој природи грађанско-правни облигациони однос. Зато се на спорни однос странака у погледу застарелости потраживања доприноса за пензијско и инвалидско осигурање као саставног дела зараде и бонуса досуђених правноснажном и извршном пресудом П1 939/22 од 27.05.2022. године, примењује одредба члана 196. Закона о раду у вези са члановима 360, 361. и 362. Закона о облигационим односима. На тај правни однос не може се применити одредба члана 114е Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којом је прописано да се одредбе тог закона о застарелости права на утврђење и наплату не примењују на доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и доприносе за обавезно здравствено осигурање, јер се у конкретном случају не ради о пореском поступку и односу између пореске управе и пореског обвезника.

Одредбом члана 196. Закона о раду прописано је да сва новчана потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанка обавезе. За потраживање из радног односа застарелост почиње да тече првог дана после дана када је запослени могао да захтева њено испуњење, што је у складу са чланом 361. став 1. Закона о облигационим односима. Према одредби члана 4. став 2. Закона о платама

државних службеника и намештеника, плате се исплаћују у текућем месецу за претходни месец. Рок застарелости према члану 362. Закона о облигационим односима наступа кад истекне последњи дан законом одређеног времена. Одредбом члана 360. став 1. и 2. Закона о облигационим односима прописано је да застарелошћу престаје право захтевати испуњење обавезе и да застарелост наступа када протекне законом одређено време у коме је поверилац могао захтевати испуњење обавезе. Према ставу 3. истог члана, суд се не може обазирати на застарелост ако се дужник није на њу позвао.

Следом изложеном, обавеза тужене да у своје име, а за рачун тужиоца уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање настала је истовремено са њеном обавезом да тужиоцу исплати плату за сваки месец у периоду од јуна 2013. године закључно са јуном 2020. године и бонусе у периоду од јуна 2013. године закључно са септембром 2014. године. Тужилац је у парници коју је покренуо ради исплате зарада и бонуса за означени временски период, која је окончана правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду ПП 939/22 од 27.05.2022. године, пропустио да тражи и уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање на тражене и досуђене износе зарада и бонуса. Зато је од тада па до подношења ове тужбе протекао рок од три године из члана 196. Закона о раду и услед наступања застарелости престало право тужиоца да захтева од тужене испуњење обавезе уплате доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од јуна 2013. године закључно са јуном 2020. године.

Међутим, за зараду из јула и августа 2020. године није застарело потраживање тужиоца за уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање с обзиром на то да је тужена била у обавези да плату за јули месец тужиоцу исплати у августу 2020. године, а плату за август у септембру 2020. године, а како је тужба у овој парници поднета 26.07.2023. године, то до дана подношења тужбе није протекао рок од три године и ова тужиочева потраживања нису застарела.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу чланова 414. став 1. и 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставовима другом и трећем изреке.

Како су у поступку по ревизији делимично преиначене нижестепене пресуде, Врховни суд је с обзиром на делимични успех странака у овој парници одлучио да свака странка сноси своје трошкове целог поступка, применом одредбе члана 153. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, сходно члану 165. став 1. и 2. ЗПП одлучено је као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић